

Séd

*Hószín vállak fölül miféle ködbe
tünt az égbolt kékje s az alma zöldje-rőtje?
Nem tudja pillanatát a mester, előtte
a tér hirtelen tépődött le,*

*s ő mint falikárpitot, sarokba göngyölte
a tájakat. Ám semmibe úszni egy nőt se
hagyott. Aktjuk aranyban lebeg mindörökre:*

1

Kopár háttér a vízfenek, zöld moszat, alga;
fölcsoobbannak néha a sellők hát, hogy gyűrűt
vet színén a tükör pászmákra törve köröttük
a fenti fényt, hadd aranyozza majd ha

titkon a leggyönyörűbb csillantja hal-teste
ezüstjét. Pisztráng-pöttyös köpeny se
fedje asszonyi szép melleit percre.

2

Hajnalt s alkonyt egynek tükröz a vízfelület.
Hol bőrdönek bársonyát idézi, hol
– ott a sziget körül – szinte katedrálüveg.
Itt halak élő függönyeként libben-lehull.

Mily' magas a hegy, a tó mögötti, mondd?!
Hogy elérhetetlen innen már a horizont.
S nem vetheti át rajta magát se csík, se ponty.

3

Lelassul a légzés a feledés vizében,
hogy szétpergett gyöngybuborékok helyett
karcsú fiasikló lesz a nyakékem
míg simogatásod ellebeg.

Rőt medúza-hajamba bódul a naphal,
elmosott kertjéből szór virágot egy angyal.
Sodródunk a zöldarany hinarakkal.

4

Mind ki ruhát hord, már egy sem ártatlan:
ki nem meztlenül fürdik híves patakban,
kinek nem pőre fény az ingje
visszajárva még földült almáskertjeinkbe.

Ezer arcom az ő tükreben egy, s igazi:
mellére hagyja hajzuhatagját hullani
s bokájánál nem kígyószisz szirmai.

5

Tíz ujjam varsázta is, vízesést akárha.
Hajzuhatagja vont hályogot pupillámra.
Amit csak hordott, azt rég az ár lesodorta
róla, elmaradott a tüll, a fátyolszoknya.

Azt sem bántam, hogy sebes habokba ránt,
láthattam színről színre tovaúszni haránt
végül az örvény forgatta lányt.

6

Az elfolyó víz tükren színes árnyak
simulnak összébb s újra széjjelválnak,
lombos ágak között míg mennykék habok alatt
bújkálhatnak bódultan ezüsthalak,

leskel vén vízimanó ott hinarain át
mint sodródna tova tőle kitért
karral a fénytű holt Oféliák.

7

Várd ki a bánat örvény-tölcsére legalját,
s örök áramába másik lét veti
ki megkönnyebbülni a testet, ahol már nem hagyják
mardosni tovább szived szorongás férgi.

Balog kezedbe simul megint az alma majd,
tőbe fűrészelt fája is visszahajt,
s mi néma rég, falak echózzák újra a dalt.